

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.376/2021/10. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Sarka Attila Gyula ügyvéd ügyintézésével eljáró Sarka & Hauser & Karácsony Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt Felperes (cím) felperesnek a dr. Szabó János Zoltán ügyvéd (cím) által képviselt Alperes „f.a.” (cím) alperes ellen kártérítés megfizetése iránti perben a Nyíregyházi Törvényszék 12.P.20.823/2019/50. számú ítélete ellen a felperes által 53. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, míg azt fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 400 000 (négy százezer) forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 2 279 520 (kettőmillió-kettőszázhetvenkilenceezer-ötszázhusz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A Kft1. Korlátolt Felelősségű Társaság tagja és ügyvezetője volt a felperes házastársa, Név1. Ezen gazdasági társaság működtette a ... szám alatti panzió és rendezvényházat, melyet 2013 és 2015 között felújítottak, ennek keretében a szobákat újra bútorozták, az étterembe és rendezvényházba új asztalokat, székeket, terítéshez szolgáló eszközöket, konyhai gépeket és berendezéseket vásároltak. A felperes 2014. évben 11 000 000 forint kölcsönt nyújtott a gazdasági társaságnak.

[2] 2016. április 21. napjával a Kft1. Kft. felszámolását rendelték el, felszámolója az alperes volt. A felperes a felszámolási eljárásban 10 756 500 forint tartozás iránt jelentett be hitelezői igényt, a társaság által üzemeltetett panzióban található ingóságokkal kapcsolatos igényt nem érvényesített.

[3] A felszámolás elrendelését követően az étterem és panzió tovább működött, majd 2017. június 23. napján a felszámoló megbízásából a Kft2. Kft. az ingatlant birtokba vette.

[4] A felperes első ízben 2017. október 24. napján kelt levélben jelezte a felszámolóbiztos részére, hogy az ingatlanban a tulajdonát képező ingóságok vannak, és kérte, hogy ezek állagát, meglétét megtekinthesse, illetőleg néhány személyes tárgyát az ingatlanból elhozhasssa. Az ingóságok részletes felsorolását a levél nem tartalmazta. Név1, a felperes házastársa 2018. március 10. napján kelt levélben jelezte, hogy az ingatlanban nem csak a társaság ingóságai találhatóak, azonban ezen levél sem tartalmazza a hivatkozott ingóságok felsorolását.

[5] A felszámolóbiztos 2017. szeptember 30. napján kelten készített közbenső mérleget, mely szerint a felszámolás alatt álló cég tárgyi eszközeinek könyv szerinti értéke 251 186 000 forint volt, ezen belül műszaki berendezések, gépek könyv szerinti értéke 1 536 000 forint, egyéb berendezések, gépek, járművek könyv szerinti értéke 8 122 000 forint volt, azonban az ingóságok hiányzó dokumentációk miatt nem voltak beazonosíthatóak. A Nyíregyházi Törvényszék 8.Fpk.15-15-000051/79. szám alatti, a Debreceni Ítéltábla Fpkf.III.30.418/2018/5. számú végzésével helybenhagyott határozatában a módosított közbenső mérleget elutasította.

[6] A Nyíregyházi Törvényszék 2018. szeptember 28. napján kelt 8.Fpk.15-15-000051/80. számú végzésében az alperest felszámolói tisztségéből felmentette, mert súlyosan és ismétlődően megsértette az irányadó jogszabályokat. A végzést a Debreceni Ítéltábla Fpkf.III.30.415/2018/2. számú végzésével e körben helybenhagyta, megállapította, hogy a felszámoló súlyosan ismétlődő jogsértést követett el. Nem tartotta be a csődeljárásról, felszámolási eljárásról és végelszámolásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (továbbiakban Cstv.) 34. § (2) bekezdését, mivel a gazdasági társaság tulajdonában álló ingóságok összetételét nem tisztázta, értéküket kellően nem határozta meg, az üzemeltetés megszüntetése alkalmával leltárt nem vett föl, illetőleg esetlegesen nem az adós tulajdonában álló és harmadik személy tulajdonát képező ingóságokat a Cstv. 49/B. §-ában írt nyilvános pályáztatás vagy egyéb értékesítés mellőzésével értesítette, emellett jogellenesen engedte át a tevékenység folytatását másnak. Súlyos jogsértésként állapította meg, hogy a felszámoló csak egy közbenső mérleget készített, a bíróság felhívásait késedelmesen teljesítette.

[7] Az alperes internetes hirdetést követően 2018. május 8. napján az ingatlanban lévő berendezési és felszerelési tárgyak egy részét összesen 1 016 266 forint vételár ellenében a Kft3. Kft-nek értékesítette.

[8] A felperes keresetében kérte az alperes kötelezését 43 017 620 forint és ennek 2018. május 9. napjától járó késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére. Állította, hogy az alperes nem tett eleget a Cstv. 46. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltaknak, megsértette a Cstv. 48. § (3) bekezdésében írt vagyonomegóvási és vagyonomegőrzési kötelezettségét, valamint a Cstv. 49/A. § (1) bekezdése, 49/D. § (1) és (2) bekezdései megsértésével értékesítette az ingóságokat. Állította, hogy a panzióban található ingóságok jelentős részét a felperes különvagyonából vásárolta, azok a felperes tulajdonát képezték, ezen ingóságok értékét 28 494 000 forintban határozta meg. Állította továbbá, hogy a gazdasági társaság tulajdonában lévő ingatlan irodájában lévő páncélszekrényében a gépjárműve vételárából 6 millió forintot tárolt, a páncélszekrényben volt az 1 600 000 forint értékű ... karórája és 6 923 620 forint értékű ... részvénycsomag is. Ezek szintén kizárólagos tulajdonát képezték, és eltűntek az alperes által birtokba vett ingatlanból. Álláspontja szerint az alperes ezen magatartása a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban Ptk.) 6:518. § szerinti jogellenes károkozás, melyért az alperes felelősséggel tartozik.

[9] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy a gazdasági társaság ügyvezetője, felperes házastársa a felszámolóbiztos több felhívása ellenére sem adta át a könyvelés analitikus dokumentumait, és más egyéb olyan okiratot sem, amelyből megállapítható lett volna, hogy az ingatlanban felperes tulajdonában álló vagyontárgyak vannak, illetőleg amelyek ezen vagyontárgyak beazonosítását lehetővé tették volna. Vitatta, hogy az ingatlanban egyáltalán a felperes tulajdonában álló ingóságok voltak, mert azt a felperes nem igazolta. Vitatta a kár összegét is.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest az alperes javára 800 000 forint perköltség, a Magyar Állam javára 1 500 000 forint kereseti illeték megfizetésére.

[11] Nem találta bizonyítottanak azon felperesi hivatkozást, mely szerint az alperes felé házastársa konkrétan, okiratokkal is alátámasztottan megjelölte volna a felperes tulajdonában álló ingóságokat, mivel ilyen felsorolást a felperes által csatolt levelek nem tartalmaztak; az állítólagos belső leltár átadásáról pedig a felperes, házastársa, valamint T1 tanúk egymásnak ellentmondó állításokat tettek. Ilyen belső leltárra egyébként a keresetlevél sem utalt. Kiemelte, hogy már a nyitótárgyalásról készült jegyzőkönyv is a tárgyi eszközök analitikus nyilvántartásának hiányosságát rögzítette. Nem találta bizonyítottanak azon állítást sem, hogy 2013 és 2015 között a felperes 28 494 000 forint értékű beruházást eszközölt különvagyonából a Kft1. Kft. által üzemeltetett panzióban, mivel a felperes a beruházások forrásául szolgáló készpénz meglétét, illetőleg annak különvagyonai jellegét, továbbá a vásárlások tényét és idejét sem bizonyította kétséget kizáróan. Kizárólag a felperes nyilatkozata támasztotta alá azt, hogy ebben az időszakban milyen összegű készpénzzel rendelkezett. Utalt arra is, hogy a felperes ezen időszakban házastársi életközösségben élt; a vásárlások forrásaként megjelölt pénzt édesapjától ténylegesen munkája ellenértékéként kapta. A kihallgatott tanúk csupán a beruházás tényét tudták alátámasztani, azonban annak forrására nyilatkozni nem tudtak. Figyelembe vette továbbá, hogy sem a felperes, sem házastársa nem hivatkoztak a felszámolás alatt arra, hogy a panzióban lévő ingóságok a

felperes tulajdonát képeznék, és a cég tárgyi eszköz állománya szinte teljes mértékben leselejtezésre került. A tanúk vallomásából az volt megállapítható, hogy habár a felperes a gazdasági társaságban tulajdonnal nem rendelkezett, annak működésébe jelentős mértékben részt vett anélkül, hogy ennek jogi, illetve pénzügyi részét tisztázta volna; ezért már a felszámolás kezdetekor sem lehetett pontosan meghatározni, hogy a beruházások milyen forrásból történtek. Nem találta bizonyítottnak továbbá azt sem, hogy a páncélszekrényben felperesnek készpénze és egyéb saját tulajdonú ingóságai, iratai voltak, amelyek eltűntek.

[12] Az ítéletben rögzített jogi indokolás szerint a perben felperesnek kellett volna bizonyítania a kárát, az alperes jogellenes magatartását és a kettő közötti okozati összefüggést. A felperes és alperes viszonylatában kizárólag a Ptk. szabályai az irányadók, a Cstv. hivatkozott rendelkezéseinek megsértése az adós és a hitelezők érdekeinek védelmét szolgálja; a felszámolási eljárásban megállapított alperesi mulasztások a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezettel és hitelezőkkel szembeni jogellenes magatartásnak minősülnek. A felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a felszámoló annak ellenére értékesítette a felszámolási eljárásban nem érintett felperes tulajdonában lévő vagyontárgyakat, hogy azok tulajdoni helyzetéről tudott. A felperes azonban nem bizonyította sem azt, hogy az ingatlan birtokbavételekor abban a tulajdonában lévő ingóságok voltak, sem azt, hogy azok tulajdoni helyzetét alperessel közölte, sem azt, hogy a tulajdonában lévő vagyontárgyak tekintetében az alperest őrzési kötelezettség terhelte, melyet megszegett. Nem bizonyított tehát sem a felperes kára, sem az alperes jogellenes és felróható magatartása, így kártérítés megfizetésére az alperes nem köteles.

[13] A felperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kötelezését kártérítés jogcímén 28 494 000 forint, valamint ezen összeg után 2018. március 9. napjától kezdődően késedelmi kamat, valamint perköltsége megfizetésére. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményét részben okszerűtlenül mérlegelte, emiatt részben jogszabálysértő módon állapította meg a tényállást és abból téves jogi következtetésre jutott.

[14] Kiemelte, hogy a belső leltár vonatkozásában nem lehet annak perdöntő jelentőséget tulajdonítani, hogy a felperes házastársa, illetőleg a meghallgatott tanú az alperesnek történt átadása időpontját nem egyezően jelölték meg, hiszen a felperes és házastársa egyezően nyilatkoztak arról, hogy ilyen leltár létezett, és azt az alperes képviselőjének átadták. T1 tanúvallomása nem ellentétes a nyilatkozatukkal, hiszen a tanúvallomás szerint Név1 a belső leltárról másolatot készíthetett, csak az eredeti példányt tárolták az étteremben, így a másolatot átadhatta a felszámoló képviselőjének. Az elsőfokú bíróság csak azt vizsgálta, hogy a felperes vagy házastársa átadott-e a felperes tulajdonában álló ingóságokról leltárt a felszámoló képviselőjének, azt azonban nem vette figyelembe, hogy a felszámolóbiztos terheli-e a Cstv.-ben szabályozott bármilyen felelősség, megszegte-e a Cstv. vonatkozó szabályait azzal, hogy az épületegyüttesben maradt ingóságok értékesítése előtt nem tisztázta, hogy azok a felszámolás alatt lévő cég tulajdonát képezik-e. A felszámolóbiztos legkésőbb a 2017. október 24. napján, illetőleg 2018. március 10. napján kelt felszólító levelekből tudomást szerzett arról, hogy az épületegyüttesben nemcsak a felszámolás alatt lévő

gazdasági társaság tulajdonát képező ingóságok találhatóak, ennek ellenére az ingóságok tulajdoni viszonyainak tisztázását a Cstv. 34. § (2) bekezdésében írtak ellenére elmulasztotta. A felszámolónak tételes leltárt kellett volna felvennie az ingóságokról a felperes jelenlétében, ennek elmaradása megalapozza az alperes kártérítési felelősségét.

[15] Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg továbbá, hogy a felperes a beruházások forrásául szolgáló készpénz rendelkezésre állását, annak különvagyonni jellegét, illetőleg a vásárlások tényét sem tudta bizonyítani. A felperes előadását ugyanis alátámasztotta Név1, T1, T2 és T3 alkalmazott vallomása is. T1 egyértelműen akként nyilatkozott, hogy 2013-2015 évben valamennyi berendezési, felszerelési tárgyat kicseréltek, amelyet kizárólag a felperes, mint magánszemély finanszírozott, mert a Kft.-nek erre nem volt forrása; ezt követően az úgynevezett belső leltárt a felperesnek készítette. Alátámasztotta a felperes által előadottakat továbbá, hogy 2013-2015. években a Kft1. Kft. mérlegében a befektetett eszközök értéke nem növekedett. Utalt arra, hogy a magánszemélyek megtakarításaikat nemcsak bankszámlán vagy más megtakarítási formában kezelhetik, önmagában abból, hogy ő maga a megtakarításait készpénzben tárolta, nem lehet olyan következtetést levonni, hogy az nem állt rendelkezésére. A készpénz különvagyonni jellegét pedig házastársának nyilatkozata igazolta. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget a tényállás tisztázása iránti kötelezettségének, nem rögzítette, hogy a felperes bizonyította a keresetben részletesen megjelölt ingóságok beszerzését. Álláspontja szerint az ítéleti tényállásban részletesen fel kellett volna tüntetni, hogy milyen eszközöket, beruházásokat szereztek be, hiszen a tanúk erre részletes nyilatkozatot tettek; ezért kérte e körben a tényállás kiegészítését. Kiemelte, hogy a tanúk vallomása a beruházások időpontját is megfelelően bizonyította; a tanúk azt is igazolták, hogy ezen ingóságok mind a felszámolás elrendelésekor, mind pedig a birtokbavétel időpontjában az épületegyüttesben voltak. A felperes mindvégig konzekvensen hivatkozott arra, hogy a beszerzésről készült számlákat az épületegyüttesben lévő pánccsaszekrényben tartotta, azonban azok az ott tárolt saját ingóságaival együtt az alperes önkényes birtokbavétele során tűntek el.

[16] Érvelése szerint az alperes kártérítési felelősségét megalapozza azon jogellenes magatartása, hogy nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontjában, 46. § (1) bekezdésében, 48. § (3) bekezdésében, 49. § (1) bekezdésében, 49/A. § (1) bekezdésében, 49/B. § (1) bekezdésében, 54. § (1) és (2) bekezdésében, valamint a 225/2000. (XII. 19.) Kormányrendelet 3. § (5) bekezdésében, 4. § (8) bekezdésében és 5. § (1) bekezdésében foglaltaknak, és ennek következtében a felperes tulajdonában lévő vagyontárgyakat értékesítette, habár tudott azok tulajdoni helyzetéről. Kérte, hogy az ítéltábla a beruházás értékének meghatározása érdekében igazságügyi ingóforgalmi szakértőt rendeljen ki, ugyanakkor a keresetlevélhez csatolt magánszakértői véleményt megalapozottnak találta.

[17] Arra az esetre, ha a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban Pp.) 279. §-ába ütköző, jogszabálysértő mérlegelő tevékenység orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges vagy nem észszerű, kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

[18] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból levont következtetései, jogi álláspontja megalapozott. Utalt arra, hogy a perben meghallgatott tanúk lényegében a keresetben előadottakat adták elő, a felperessel részben rokoni, részben baráti, részben üzleti kapcsolatban álltak. A tanúk azonban érdemben arról nem tudtak nyilatkozni, hogy a hivatkozott ingóságokat a felperes milyen minőségben, illetőleg milyen pénzből vásárolta vagy készítette. Utalt arra, hogy a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) pontjaira is figyelemmel csak az okszerűtlen mérlegelés felülbírálata megengedett, a bizonyítás eredményének mérlegelése csak akkor hagyható figyelmen kívül, ha az jogszabálysértő, mely hibában ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítélete nem szenved. Ismételten utalt arra, hogy a magánszakértői vélemény nem vehető figyelembe, hiszen az azt készítő igazságügyi szakértő kompetenciája nem terjed ki az ingóságok értékének megállapítására.

[19] A felperes a fellebbezési ellenkérelemre a Pp. 376. § (4) bekezdése szerint észrevételt tett, melyben fenntartotta a fellebbezésében előadottakat, és kérte a fellebbezés tárgyaláson történő elbírálását.

[20] A Pp. 376. § (1) bekezdése általános szabályként írja elő a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását azzal, hogy a felek bármelyike kérheti tárgyalás tartását. A fellebbező fél a másodfokú tárgyalás tartása iránti kérelmét azonban a Pp. 376. § (2) bekezdése szerint a fellebbezésben köteles előterjeszteni. Az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (3) bekezdésének megfelelően az ítélet perorvoslati részében a tárgyalás tartása iránti kérelem benyújtásának határidejéről a feleket tájékoztatta, ennek ellenére a felperes fellebbezése tárgyalás tartása iránti kérelmet nem tartalmazott, azt csupán a Pp. 376. § (4) bekezdése szerinti észrevételekben terjesztette elő. A felperes tárgyalás tartása iránti kérelmét ekként a törvényi határidőn túl nyújtotta be, ezért tárgyalás megtartásának helye nem volt.

[21] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

[22] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül; az elsőfokú ítéletnek a felperes keresetét 14 523 620 forint összegben elutasító rendelkezését fellebbezés nem érte, ezen rendelkezést nem érintette.

[23] A felperes fellebbezése a bizonyítás eredményének mérlegelését támadta. A Pp. 279. § (1) bekezdése értelmében a bíróság köteles a bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelni, megvizsgálni és összehasonlítani bizonyító erejüket, figyelembe venni összefüggéseiket és ellentmondásaikat, és ennek eredményeképpen köteles kialakítani saját

meggyőződését, melyet ténymegállapítások formájában rögzít a határozat indoklásában. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti mérlegelése során okszerű következtetésre jutott, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett az alábbiak szerint.

[24] A polgári jogi kártérítési felelősségnek négy alapvető feltétele a jogellenesség, a felróhatóság, a kár, és az okozati összefüggés a kár és a felróható tevékenység (mulasztás) között. A Pp. 265. § (1) bekezdésére figyelemmel ezen feltételek fennállását a perben a felperes volt köteles bizonyítani. Ennek megfelelően a felperesnek kétséget kizáróan kellett volna bizonyítania, hogy a felszámolás alatt álló gazdasági társaság birtokában 28 494 000 forint értékben kizárólagos tulajdonát képező ingóságok voltak; az alperes az ingóságok értékesítésekor tudott vagy elvárható gondosság mellett tudnia kellett volna arról, hogy azok ténylegesen nem a gazdasági társaság tulajdonában állnak; ennek ellenére azokat értékesítette.

[25] A jogellenességet a felperes abban találta megállapíthatónak, hogy az alperes a felszámolás során megsértette a Cstv. általa megjelölt rendelkezéseit, melyet a Nyíregyházi Törvényszéknek és a Debreceni Ítéltáblának a felszámoló felmentéséről szóló határozatai is rögzítenek. A jogerős határozatok valóban igazolják ugyan, hogy a felszámoló a felszámolási eljárásra irányadó egyes előírásokat nem tartott be, azonban a felperes állított – a később kifejtettek szerint nem bizonyított – kára és a felszámolási eljárás egyes szabályainak megsértése között ok-okozati összefüggés nem áll fenn.

[26] A jogellenességgel kapcsolatosan rögzíti az ítéltábla, hogy a felperes által hivatkozott Cstv. 46. § (1) bekezdéséből és 48. § (1) bekezdéséből következően a felszámolónak az a feladata, hogy az adós törvényes képviselőjétől átvett tevékenységet lezáró mérleg alapján a számára ismertté vált vagyont átvegye, az átvett vagyont értékesítse (a követeléseket behajtsa), és az abból származó hitelezői igényeket a lehető legnagyobb arányban kielégítse. Nem feladata azonban, hogy a törvényes képviselő által részére át nem adott iratanyagot, illetve a számára ismeretlen vagyoni elemeket felkutassa, annak érdekében nyomozati cselekményeket végezzen (BDT.2012.2829). T4 – Kft1. Kft. könyvelője – tanúvallomása szerint a főkönyv és az analitikus nyilvántartás már a felszámolás elrendelése előtt sem állt összhangban egymással, ugyan szó volt arról, hogy ezen eltérést a gazdasági társaság vezető tisztségviselője rendezi, de erre nem került sor. A felszámolás alá került társaság könyvelésében idegen ingóság nem volt, nem is lehetett (12.P.20.823/2019/24. jegyzőkönyv 2. oldal), ekként az átadott anyagból arról a felszámolónak nem lehetett ismerete.

[27] A felperes a perben nem bizonyította a felszámoló részére olyan felsorolás, bizonyíték átadását, amely tételesen megjelölte és igazolta volna, hogy a gazdálkodó szervezet által működtetett étteremben és panziókban a felperes tulajdonát képező ingóságok vannak. A perben kizárólag a felperes és házastársa állította, hogy az ezen ingóságokat felsoroló úgynevezett házi leltárt átadták. A felperes személyes előadása ugyanakkor a Pp. 263. § (1) bekezdéséből következően nem bizonyíték. A felperessel jelenleg is házassági életközösségben élő, vele érdekazonos Név1 tanú érdektelennek nem tekinthető, vallomása a felperes keresetét alátámasztó bizonyítékként nem vehető figyelembe. Az elsőfokú bíróság

helytálló megállapítása szerint előadásukat kétségesse teszi T1 tanúvallomása is, az elsőfokú eljárásban sem a felperes, sem házastársa nem állították, hogy a felszámolónak az ún. házi leltár másolatát adták volna át, ezen tényre csupán az elsőfokú ítélet indokainak ismeretében hivatkozott a felperes. A tényállítás ekkénti megváltoztatása a Pp. 373. § (2) bekezdésébe ütközik.

[28] A felperes az alperes terhére róta, hogy a tevékenység lezárásakor vagy a felperes 2017. októberi levelét követően nem készített leltárt az ingatlanban. A leltár azonban csak az ott található ingóságok rögzítésére lett volna alkalmas, annak igazolására, hogy azok a felperes tulajdonát képezik, nem.

[29] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg továbbá, hogy a felperes nem bizonyította azt sem, hogy a keresetben megjelölt ingóságok az ő tulajdonában álltak.

[30] A felperes szintén kizárólag házastársa vallomásával kívánta bizonyítani, hogy az általa hivatkozott beruházások finanszírozásához szükséges vagyoni fedezettel rendelkezett. A bírói gyakorlat önmagában a közeli hozzátartozó vallomását, érdekeltségére tekintettel nem tekinti elegendőnek a tényállás megállapításához (Kúria Pfv.VII.21.033/2000/2.). A felperes arról is csupán általánosságban tudott nyilatkozni, hogy az édesapjától 2008 és 2015 között 35-40 millió forint közötti összeget vett kézhez, azonban nem tett részletes tényelőadást sem arra vonatkozóan, hogy mely időpontokban milyen összeget vett át, azt miként kezelte, így az állított beruházáskor annak mely része állt rendelkezésére. Továbbá azt sem igazolta, hogy édesapja egyáltalán ilyen vagyoni eszközökkel rendelkezett. A felperes valóban nem volt köteles megtakarításait pénzintézetben vagy más igazolható módon elhelyezni, azonban az ebből eredő bizonyítatlanság a Pp. 265. § (1) bekezdése szerint őt terheli. A felperes jövedelmét más módon (pl. adóbevallás, stb.) is igazolhatta volna.

[31] A felperes házastársa ugyan akként nyilatkozott, hogy a panzió, étterem és rendezvényház berendezése, felszerelése a felperes tulajdonában állt, vallomása ugyanakkor a már kifejtettek szerint nem vehető figyelembe. T1 tanú valóban állította, hogy 2013 és 2015 között felperes cserélt le minden eszközt, illetőleg berendezési tárgyat. Azonban ezen ismerete a felperestől származott. A felszolgálóként, illetőleg recepciósként dolgozó tanú maga sem állította, hogy a gazdasági társaság gazdálkodásába belelátott volna, előadása szerint arról nem tudott, hogy a felperes a házastársával a beruházás elszámolásában hogyan állapodott meg. Figyelemmel arra is, hogy a családi vállalkozásként kezelt panzióban a felperest is „főnöknek” tekintette, a felperes személyes előadásán alapuló tanúvallomása nem volt alkalmas annak bizonyítására, hogy a felsorolt ingóságok ténylegesen a felperes tulajdonát képezték. A tanú előadása szerint 2013-tól kezdődően felperes házastársa jelölte be az úgynevezett házileltárban (melynek sem eredeti, sem másolati példánya nem áll rendelkezésre) az állítólagosan felperes tulajdonát képező ingóságokat, a felperes és házastársa közötti érdekazonosság miatt ezen belső leltár sem igazolná a felperes tulajdonjogát. A Kft1. Kft. gazdálkodását a perben nem tárták fel, ezért tényként az sem

megállapítható, hogy a Kft1. Kft. anyagi helyzete a felújítást, beruházást ne tette volna lehetővé.

[32] Szintén nem volt alkalmas a felperes által előadottak bizonyítására T2 és T3 tanúvallomása, hisz mindketten csupán a felperes előadására hivatkoztak; sem a szakácsként foglalkoztatott T3 sem T2 a felperes, illetőleg a gazdálkodó szervezet tényleges gazdálkodásába, tulajdoni viszonyaiba nem látott bele.

[33] Mindezekre tekintettel a perben a felperes nem bizonyította, hogy az alperes a tulajdonát képező ingóságokat értékesített a felszámolás során (tehát kára keletkezett). A felszámolási eljárásra irányadó egyes rendelkezések megsértésének ekként a perben nem volt jelentősége; a konjunktív feltételek egyikének hiánya a kártérítési felelősség fennállását kizárja.

[34] Az ítéltábla nem találta megalapozottnak a felperes tényállás kiegészítésére irányuló kérelmét sem. A Pp. 346. § (4) bekezdése alapján a bíróság ítéletének indoklásában kell rögzítenie a bíróság által megállapított tényeket, azonban a Pp. 276. § (5) bekezdésére figyelemmel csupán a jogvita elbírálása szempontjából lényeges tényekre kell kitérnie. Mivel a felperes nem bizonyította, hogy a felszámolt gazdasági társaság által működtetett panzióban a tulajdonát képező ingóságok voltak, nem volt releváns, hogy az alperesi gazdasági társaság 2013 és 2015 között milyen beruházásokat, felújításokat hajtott végre, így ezek tényállásbeli megállapításának elmulasztása nem tekinthető jogszabálysértésnek.

[35] Figyelemmel továbbá arra is, hogy a felperes a fentiek szerint nem bizonyította, hogy a keresetben megjelölt ingóságok a tulajdonát képezték, az ingóságok értékének meghatározására irányuló szakértői bizonyítás is szükségtelen volt, azt az elsőfokú bíróság a Pp. 276. § (5) bekezdésének helytálló alkalmazásával mellőzte.

[36] Az ítéltábla mindezekre tekintettel a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[37] A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperes másodfokú eljárással felmerült költségét, melyet az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése alapján állapított meg azzal, hogy annak összegét a 3. § (6) bekezdése alapján az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban állóan mérsékelte. E körben vette figyelembe, hogy az alperes mindössze fellebbezési ellenkérelmet szerkesztett, a másodfokú eljárásban tárgyalás megtartására, bizonyítás lefolytatására nem került sor.

[38] Az ítéltábla a Pp. 95. § (2) bekezdés a) pontja és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest a költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére.

Debrecen, 2022. február 9.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s.k. bíró